

Analize. Opinii. Sinteze.

Bolșevicii s-au întors și nu vor pleca prea devreme

Ce-i de făcut?

31 august 2017 • timp lectură: 7 minute • de Cuvântul Ortodox

în Ideologii

Distribuie 3,5 K

Bolșevicii s-au întors

Bolșevicii s-au întors. Nu neapărat doctrinar, cât ca strategie și tactică de cucerire a spațiului și agendei publice, în cele din urmă a statului, și de identificare și combatere a "dușmanilor poporului". În cele ce urmează, vom vorbi despre armele lor preferate, umilirea în public și demascarea, dar vom încerca, de asemenea, să propunem o posibilă cale de răspuns a celor ce se regăsesc în postura de conservatori.

Să lămurim un aspect: nu la oameni cu concepții de stânga sau progresiste ne referim aici, oameni care au, pur și simplu, viziunea lor despre lume și rosturile ei, ci la un soi nou, digitalizat, de *comisari culturali*.

Pe care îi găsim deghezați în "societate civilă", diverse platforme de "apărare" a drepturilor omului (mai bine zis, de impunere a drepturilor unora în detrimentul altora), de inițiative de "salvare" a democrației de vot și a statului de drept de domnia legii. **Sunt activiști profesioniști, trolli ai agorei, uneori stipendiați, beneficiind de trainiguri, alteori oportuniști isteți care înțeleg unde bate vântul și se aruncă la pradă. Sunt cei care "salubritează istoria" și "igienizează" spațiul public, eliminând simboluri istorice și persoane care au alte vederi ce deviază de la linia de partid și de stat.** Sunt cei care înveninează stările de spirit, tensionând și distrugând orice fel de punte între oameni diferiți, dar, altfel, dispuși să coopereze. Sunt cei care vor să impună *gândirea unică*.

Armele preferate ale activiștilor autointitulați democrați sau progresiști au devenit, după model americano-leftist, „public shaming”-ul și „call out”-ul.

"Public shaming"-ul este atunci cand rușinezi, umilești în public o persoană, de regulă publică, însă nu neapărat, pentru o declarație, o atitudine sau o acțiune sau pentru că pur și simplu este, într-un fel sau altul, ofensator ("offensive") față de cine știe de sensibilități revendicative. Un proprietar de cofetărie care nu vrea să facă tort cu simboluri gay, de pildă, ca să iau un exemplu concret, poate fi expus pe rețelele de socializare spre o astfel de umilire în public, ca represalii pentru ofensa adusă "comunității" LGBTQ. Și de la linșajul online la cel real este doar un pas. Sau un profesor care refuză să folosească sau nu nimerește, din grabă și confuzie, pronumele revendicat al unui student transgender, opresându-i, astfel, identitatea, poate fi supus protestelor și dat afara.

Evident, internetul a făcut din această practică o armă redutabilă de intimidare, distrugere, compromitere a cuiva. A oricui. Efectul de contagiune și de amplificare al onlineului face ca un astfel de act de represalii să capete proporții uriașe și, poate, definitive, asupra biografiei unei persoane care, altfel, nu are alt păcat decât că a supărat pe cine nu trebuie.

”Public shaming”-ul, cum spuneam, este arma preferată a tuturor predicatorilor toleranței și corectitudinii politice, lucru ce ar părea paradoxal, pentru cine crede că aceste valori sunt promovate pentru ce sunt ele în sine și nu pentru un exercițiu complex de putere, dominare.

Spre deosebire, ”call out” este atunci când demaști pe cineva, dibuind în spatele cuvintelor și atitudinilor sale, aparent inofensive, macabre și rele motivații. Ești conservator cu privire la căsătorie? Asta înseamnă, de fapt, că vrei să elimini homosexualii din societate. Nu ești de acord cu eliminarea busturilor lui Vulcănescu din spațiul public? Ești antisemit. Demascarea e diferită de umilirea în public, deși duce la același rezultat, stigmatizarea și marginalizarea socială, prin faptul că **te deposează radical de atributele cetățeniei și ale onorabilității prin simple procese de intenție, acuzații și false atribuiri, dar lătrate viguros și cu convingere.** Umilirea în public se referă, ”măcar”, la o reacție față de ceva. Demascarea este, însă, destinată nu celor ce se împotrivesc unui anume curent sau mers al lucrurilor, ci celor care caută, oarecum naiv, să rămână în ”mainstream”.

Umilirea în public și demascarea nu sunt noi în istorie. Prima are o sănătoasă tradiție medievală și e soră bună cu vânătoria de vrăjitoare, ambele mărci (re)înregistrate ale progresiștilor.

Folosirea lor cu atâta eficiență în spațiul public este, însă, de dată mai recentă. Ele au făcut parte din armele preferate de intimidare ale bolșevic-staliniștilor. Gazeta de perete și demascarea au fost practici prin care oponenți sau simpli oameni care gândeau diferit erau marginalizați, excluși sau chiar eliminați din viața socială sau/și a partidului.

Este o ironie a sorții (sau o răzbunare a istoriei?) faptul că aceste arme non-fizice de distrugere în masă au ajuns să se mute din defuncta URSS în încă în viață SUA.

Ce-i de făcut?

Desigur, astfel de tactici de vânare și anihilare a adversarului (generic vorbind, dar fără să intrăm în detalii, căci nu e locul aici, "conservatorul român") se practică și în online-ul românesc. Ele trebuie denunțate ca atare, iar mitologia, narațiunea folosită, deconstruită minuțios. **Conservatorul român este, într-adevăr, vânat, etichetat, demascat, uneori umilit în public (adică, de fapt, pe Facebook). Dar, a la guerre comme à la guerre.**

Soluția nu este victimizarea sau (auto)plângerea de milă față de prigoana și persecuția dezlănțuite de oamenii răi asupra celor buni. Soluția nu poate fi nici un răspuns în aceiași termeni, căci *penser contre c'est penser même*, ci, mai degrabă, un angajament conștient în această confruntare ce se duce, în ultimă instanță, cu "lumea" și cu "duhurile răutății".

Dar, acest lucru sună cam stereotip. În plus, o postură ademenitoare, dar, în fapt, ineficientă, pe alocuri chiar comodă, o reprezintă cantonarea în "colțul albastru" al

conservatorismului doctinar ce se mulțumește să repete, uneori stereotip, aceleași teze despre neomarxismul cultural, corectitudinea politică, etc.

Poate avem nevoie, totuși, de altceva.

De exemplu, de o precizare răspicată a ceea ce vrem noi și de o confruntare, în cuvânt, în spațiul public, cu adversarii ideologici care să fie dusă inclusiv pe "terenul" pe care l-au ocupat abuziv. De fapt, nu atât pe terenul devenit al lor, cât pentru *detronarea* lor. **Este inadmisibil ca noi, purtătorii adevăratului mesaj și cuvânt eliberator, emancipator, de restaurare în demnitate a oricărei ființe umane, indiferent de rasă, etnie și gen, să fi lăsat acest rol unor uzurpatori obtuși, înguști, resentimentari și totalitari. Acest loc de avangardă trebuie redobândit de orice conservator care știe care sunt rădăcinile sale.** Știu, sună oximoronic: conservator și avangardă. Nu este, dar nu am loc aici să dezvolt.

Apoi, este inadmisibil ca noi, cei care prețuim *realitatea*, nu societatea imaginată, să fi lăsat perpetuatorilor agendelor distopice sexuale discursul despre problemele reale ale familiei și societății românești. Căsătoria, de pildă, miza momentului, nu trebuie abordată ca un obiectiv în sine; ci ca un început. Nu acel început pe care detractorii demersului îl atribuie, fantasmagoric și gratuit, CpF, anume instaurarea unui fel de teocrații represiv-sexuale, ci **un început pentru revoluționarea statului și a societății, adică pentru repunerea familiei și a oamenilor în centrul politicilor statului.** Căci nu oamenii există pentru stat și economie, ci statul și economia pentru oameni.

Am trăit decenii sub imperativul "modernizării", "reformelor structurale", a "eficientizării".
Rezultatul: trăim într-o Românie care pierde în fiecare zi oameni, care se depopulează,
destructurează. Ajunge. O nouă economie națională și o nouă politică socială, centrate

în jurul familiei și persoanei, acestea ar fi, după părerea noastră, direcțiile unui conservatorism renăscut.

Da, e adevărat, bolșevicii s-au întors. Dar agenda lor nu mai prezintă nici un interes pentru "mase". Este o poliloghie complicată despre gen, identitate, diversitate, egalitate. Nimic concret. Da, e adevărat, practică umilirea, stigmatul, demascarea. Dar nu are nici un sens să ne cantonăm într-o postură defensivă. **Mai degrabă să ne reamintim că noi ar trebui să fim "lumina lumii", avangarda care provoacă comoditatea celor căldicei și status-quo-ul favorabil privilegiaților, "celor puternici ai lumii", avangardă care își trage seva și legitimitatea din contactul direct cu realitatea societății și a firii umane, din contactul cu văduva și orfanul, cu străinul și săracul.**

[← Previous Post](#)
[Next Post →](#)

Topice: [activisti profesioniști](#), [bolșevism](#), [call out](#), [casatorie](#), [conservatorism](#), [corectitudine politica](#), [demascare](#), [familie](#), [gandire unica](#), [progresism](#), [public shaming](#), [totalitarism](#), [trolling](#) / Categorie: [Ideologii](#)

13 Comentarii

HIDE ^

Doroteea 6 ani în urmă / Răspunde

Ca lumea! Atat ca pasii concreti necesari parcurgerii drumului invers de la pozitia defensiva in care incet-incet ne am pomenit captivi, la cea de atac viguros de pe varful redutei sigure a normalitatii sustinute de realitate, nu stiu de ce, dar nu mai sunt atat de simplu de facut...

Cuvântul Ortodox 6 ani în urmă / Răspunde

Mda... dar nici acolo parca nu e de stat. Dar nu e simplu, intr-adevar.

RobertCr 6 ani în urmă / Răspunde

Dupa esecul lui Marian Munteanu, Iulian Capsali venise cu ideea unui partid conservator, autentic(mi-e foarte greu sa inteleg de ce, cei din CpF nu fac acest lucru). Nadajduiesc ca „s-a dat ordin pe unitate” si mai multi crestini s-au intalnit si au ajuns la concluzia pe care ati expus-o. Nu e tarziu, nu va fi usor, la capitolul unitate stam foarte prost cum spunea parintele Justin, insa cu noi este Dumnezeu.

Cuvântul Ortodox 6 ani în urmă / Răspunde

Nici pe de departe. Nu exista nici ordinul, nici unitatea. 😊

Si aici, totusi, nu despre partid e vorba, ci despre un mod de a gandi si a stabili obiective, care poate fi agreat si folosit de oricine vrea sa se implice sau e implicat deja, fara a necesita constituirea formala a unui grup/partid.

Nicolae 6 ani în urmă / Răspunde

Nicolaie 6 ani în urmă / Răspunde

„o nouă politică socială, centrate în jurul familiei și persoanei” este un tel ce trebuie realizat!!!
Iată o caramida ce contribuie la construirea acestui „edificiu”:

Să se aloce timp și fonduri pentru fiecare preot ortodox (ce urmează să cunună un bărbat și o femeie) pentru ca înainte de cununie bărbatul și femeia să fie catehizați în legătură cu căsătoria.
Fără această catehizare să nu se facă cununia.

Cuvântul Ortodox 6 ani în urmă / Răspunde

@Nicolaie

Asta intră în treburile Bisericii, nu ale statului.

GeluS 6 ani în urmă / Răspunde

De mult timp așteptam prezentarea acestei constatări și rezultanta ei, „ce-i de făcut?”

Nu se poate angaja o discuție cu neobolșevicii în spațiul public, nu merită dialogat cu lăturile lor ideologice.

Eu văd doar răspunsul ferm, adică NU, căci ce este mai mult vine de la mesetugirile celui rău.
Apoi trebuie gândit foarte serios la cuvintele Lui: „cine-și va pierde viața pentru Mine, o va câștiga”...(în veșnicie), cu tot ce presupune aceasta, chiar dacă sună cunoscut, dar nu este în duhul lumii de acum.

Ileana 6 ani în urmă / Răspunde

E de făcut un partid, ca să ai pe cine vota fără să-ți încarci conștiința. Partid de pe platforma căruia să se spună niște adevăruri, să se apere niște idealuri, să se câștige suflete. Cât se mai poate.

Ciprian 6 ani în urmă / Răspunde

Trebuie reamintit și dovedit creștinilor care sunt adevăratele valori ale vieții. Trebuie ca toți să înțelegem de unde vine vindecarea sufletească și cum atingi adevărata fericire. Este nevoie de un sacrificiu mare, oamenii se vor întoarce la credință doar atunci când vor simți viclenia și durerea care o poate provoca această veche sectă. Dumnezeu să ne aibă în pază.

soram 6 ani în urmă / Răspunde

Doamne ajuta!!!!!!

Alex 5 ani în urmă / Răspunde

Deși ați scris acest articol în urmă cu un an, rămâne actual! Cel puțin direcția în care lumea o ia, nu se schimbă de atitudine pe care ați propus-o din păcate... eu traiesc în Occident și de aici de unde sunt văd, din fericire și din păcate viitorul României. Aici eu sunt cel "dezaxat" și vă garantez că NU EXISTĂ mod de a demonstra contrariul în fața oamenilor în mijlocul cărora traiesc. (Mă refer la prieteni - în public nu îndrăznesc să-mi exprim părerea, pentru a nu fi linsat) Mă consolez cu concluzia unui important conservator român, "ce e val ca valul trece" - M. Eminescu

IOAN 5 ani în urmă / Răspunde

Off lume.. Biserica noastră a fost și va fi mereu prigonită..dar azi mâine ajunge să facă același lucru ! Pe vremuri, înaintea adevăraților bolșevici care au plantat printre preoți și informatori (lupi în haină de păstor) în biserica ortodoxă se făcea și școală, acum preoții înjură în biserică și mai grav ..fac politică iar asta nu se întâmplă în spațiul virtual ci în cel real. Un lucru ciudat se întâmplă aici.. mereu UE și SUA sunt de vină, dar parcă avem mai multe biserici ortodoxe în Europa și SUA decât în Rusia. Conservatorismul nu ne împiedică să ne adaptăm la lumea care, vrem nu vrem, se schimbă. Adaptarea nu înseamnă neapărat să schimbi "apa vie, apa limpede cu apa tulbură" trebuie căutate metode noi de a păstra și dezvolta ADEVĂRATA CREDINȚĂ. Mai avem cu cine, avem un trecut ca o fundație trainică, azi puțini cunoscuți cu evlavie (greu de pus

pe cantar preoții la cate posturi trebuie urmate) cu viitorul este mai greu..tot mai puțini enoriași tineri. "Lupii" sunt la tot pasul .. căsătorii prin care oortodoxismul pierde mai mereu, trimișii predicatorior bat la uși zilnic.. etc . Vai de cei care și-au pierdut încrederea în ortodoxie, dar mai ales de cei care i-au ajutat să-și piardă încrederea.

emil 4 ani în urmă / Răspunde

Se stie ce e de facut...problema este cum? Ei detin aproape toata presa, iar mediul online pe platformele cu audienta mare are cenzura drastica...mai precis e vorba de FB...cum scrii ceva ce deranjeaza, cum esti suspendat de a mai posta si comenta. Si atunci cum? Sunt platforme care nu practica cenzura, dar sunt la inceput si audienta lor e foarte mica. Problema este ca oamenii si-au pierdut credinta si de aici vin toate relele. Pierderea credintei duce la stricarea echilibrului interior, care mai departe duce la ceea ce se vede acum in Romania si in lume. O idee ar fi nesupunerea civica pasnica sau cale Gandhi cum ii spun eu. El asa a facut in India si a eliberat-o de asuprirea straina. Dar pentru asa ceva trebuie credinta si sacrificiu. Cine e dispus la asta? Societatea actuala se va indrepta numai prin sacrificii supreme, numai prin implinirea a ceea ce scrie in Apocalipsa. Orice partid se va face va fi parazitat sau blocat cumva sa acceda in alegeri. Dar mai sigur e faptul ca alegerile sunt truate, adica nu conteaza cati si cum voteaza, rezultatul e stabilit dinainte, deoarece ei au puterea si o folosesc discreionar. Suntem deja in dictatura, dar multi se cred in democratie...Dumnezeu sa ne apre si sa ne ajute!

Trimite un comentariu

COMENTARIUL TĂU

NUME

EMAIL

WEBSITE

TRIMITE COMENTARIUL